

Laodicea — Numărul Trei

Care sunt regulile?

Jeff Pippenger

2023-08-30

„Trebuie să știm noi înșine ce constituie creștinismul, ce este adevărul, care este credința pe care am primit-o, care sunt regulile Bibliei — regulile care ne-au fost date de cea mai înaltă autoritate.” *The 1888 Materials*, 403.

Pendant plusieurs années, Future for America a mis en évidence que les sept Églises de l'Apocalypse représentent non seulement l'histoire de l'Israël moderne depuis le temps des apôtres jusqu'à la fin du monde, mais aussi l'Israël ancien depuis le temps de Moïse jusqu'à la lapidation d'Étienne. Les pionniers de l'adventisme n'ont pas enseigné cette vérité, mais ils ont compris et appliqué les principes qui l'établissent. Jésus révèle la fin dès le commencement, et l'Israël ancien représente l'Israël moderne. Par conséquent, toute vérité qui fait partie des caractéristiques prophétiques de l'Israël moderne existait également dans l'Israël ancien.

Înainte de istoria millerită, concepția creștină tradițională despre cele șapte biserici era că ele reprezentau bisericile reale din Asia Mică din vremea lui Ioan. Concepția tradițională înțelegea, de asemenea, că sfatul adresat fiecăreia dintre biserici poate fi înțeles și ca reprezentând un sfat specific pentru diferite biserici de-a lungul istoriei creștine și, totodată, că tocmai același sfat și aceleași avertizări sunt pentru creștinii individuali. Ei înțelegeau, de asemenea, că cele șapte biserici reprezintă șapte perioade ale istoriei bisericii, din timpul ucenicilor până la sfârșitul lumii. Aceste perspective au precedat istoria millerită. Aceste patru recunoașteri ale celor șapte biserici, care alcătuiesc concepția tradițională ce a precedat pe William Miller, au fost și sunt întemeiate pe interpretarea „istoricistă” a Bibliei. Aceasta este metodologia pe care îngerii lui Dumnezeu l-au călăuzit pe William Miller să o adopte.

„Cele șapte biserici din Asia reprezintă o istorie a Bisericii lui Hristos în cele șapte forme ale ei, în toate meandrele și cotiturile ei, în toată prosperitatea și adversitatea ei, din zilele apostolilor și până la sfârșitul lumii. Cele șapte peceti reprezintă o istorie a lucrărilor puterilor și regilor pământului asupra Bisericii și a ocrotirii de către Dumnezeu a poporului Său în același răstimp. Cele șapte trâmbițe reprezintă o istorie a șapte judecăți deosebite și grele trimise asupra pământului, sau a împărăției romane. Iar cele șapte potire sunt cele șapte plăgi de pe urmă trimise asupra Romei papale. Împletite cu acestea sunt multe alte evenimente, țesute înăuntru ca niște râuri afluate și umplând marele fluviu al prorociei, până când întregul se sfârșește pentru noi în oceanul veșniciei.”

„Aceasta, pentru mine, este structura profeției lui Ioan din cartea Apocalipsei. Iar omul care dorește să înțeleagă această carte trebuie să aibă o cunoaștere temeinică a altor părți ale Cuvântului lui Dumnezeu. Imaginile și metaforele folosite în această profeție nu sunt toate explicate în ea însăși, ci trebuie găsite la alți profeți și explicate în alte pasaje ale Scripturii. Prin urmare, este evident că Dumnezeu a rânduit studiul întregului, chiar și pentru a dobândi o

cunoaștere clară a oricărei părți.” William Miller, *Miller’s Lectures*, volumul 2, prelegerea 12, 178.

Sora White yemera kandi ashyingikira imyumvire ya “historicism” yari ifitwe na Miller, ariko yongeyeho ubushishozi bwimbitse ku gitabo cy’Ibyahishuwe burenze ubwo Miller yabonaga, kuko Miller atari yaramenye ubuturo bwera uko buri koko. Yumvaga ko ubuturo bwera ari isi. Sora White yamenye ko igihe Yesu yatangaga ubuhanuzi bugaragazwa mu gitabo cy’Ibyahishuwe, Kristo yabikoraga afatanyije n’umurimo We nk’Umutambyi Mukuru wo mu ijuru.

Când Ioan se întoarce și Îl vede pe Hristos, El umblă printre sfeșnice în veșminte preoțești, iar sfeșnicele sunt așezate în Locul Sfânt și, prin urmare, în istoria de după înălțarea Sa, dar înainte ca El să Se fi mutat în Sfânta Sfințelor, în 1844. Miller nu ar fi putut înțelege semnificația acestei realități. Nici Tyndale, Luther, John Wycliffe sau vreunul dintre reformatorii timpurii nu ar fi înțeles-o. Adevărul este progresiv, strălucind tot mai mult și încă și mai mult până la ziua desăvârșită.

„Marele principiu susținut cu atâta noblețe de Robinson și Roger Williams, anume că adevărul este progresiv și că creștinii ar trebui să fie gata să primească toată lumina care ar putea străluci din Cuvântul cel sfânt al lui Dumnezeu, a fost pierdut din vedere de urmașii lor. Bisericele protestante din America — și de asemenea cele din Europa — atât de mult favorizate prin primirea binecuvântărilor Reformei, n-au reușit să înainteze pe calea reformei. Deși câțiva bărbați credincioși s-au ridicat, din când în când, pentru a proclama un adevăr nou și a demasca o rătăcire îndelung păstrată, majoritatea, asemenea iudeilor din zilele lui Hristos sau papistașilor din timpul lui Luther, s-au mulțumit să creadă așa cum crezuseră părinții lor și să trăiască așa cum trăiseră ei. De aceea, religia a degenerat din nou în formalism; iar erorile și superstițiile care ar fi fost lepădate dacă biserica ar fi continuat să umble în lumina Cuvântului lui Dumnezeu au fost păstrate și cultivate. Astfel, spiritul insuflat de Reformă a murit treptat, până când a ajuns să existe aproape tot atât de mare nevoie de reformă în bisericile protestante ca în Biserica Romană pe vremea lui Luther. Exista aceeași lumeștie și aceeași amorțeală spirituală, o reverență asemănătoare față de părerile oamenilor și înlocuirea teoriilor omenești cu învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu.” *Tragedia veacurilor*, 297.

Ako se ne prepozna činjenica da se istina kroz povijest razvija progresivno, tada bi značenje bilo kakve nove svjetlosti u ovoj posljednjoj generaciji vrlo lako moglo biti nemoguće prepoznati. Jednom kada čovjek prestane razumijevati progresivnu narav „istine”, on se automatski počinje oslanjati na predaje, običaje i palo ljudsko vodstvo.

Metodologia pe care a folosit-o Miller este un reper profetic care străbate întreaga linie profetică și care prezintă o mărturie a dezvoltării adevărului biblic începută cu apostolii. Totuși, în reperul profetic reprezentat de Miller găsim un început care cere un corespondent la sfârșit. Cei mai mulți nu înțeleg niciodată aceste realități, dar nu astfel stau lucrurile cu Satana.

Satana a rezistat adevărului și dezvoltării lui încă de la răzvrătirea sa din cer. Când s-a ajuns în istorie la punctul în care reformatorii au început să înțeleagă în mod distinct cum trebuie studiată Biblia, Satana a făcut ceea ce face întotdeauna și a introdus contrafaceri. Dovezile istorice ale

lucrării sale de contrafacere a adevărului arată că iezuiți precum Ribera și Louis de Alcazar și-au îndreptat metodologia contrafăcută în mod specific împotriva cărții Apocalipsa. Metodologia coruptă numită „preterism” a început în secolele al II-lea și al III-lea, având doi reprezentanți principali ai acelei metodologii false. Unul a fost Eusebiu din Cezareea (260–339), iar celălalt, Victorinus de Pettau (mort în jurul anului 304). Ambele aceste figuri istorice timpurii au promovat metodologia care susținea că Apocalipsa s-a împlinit în timpul Imperiului Roman prin intermediul unor personaje istorice precum împăratul infam Nero.

በዐሥራ ዘጠነኛው ክፍለ ዘመን ከዩናይትድ ኪንግደም የነበረው ጆን ዳርቢ (1800–1882) ሌላ ሰይጣናዊ ዘዴ አስገባ፤ ይህም ቀደም ሲል ለይተን በጠቀስነው ስኮሬልድ ሬፈረንስ ባይብል ተብሎ በሚጠራው የትሮጃን ፈረስ መጽሐፍ ቅዱስ የግርጌ ማስታወሻዎች ውስጥም ተጨምሮ ተገባ። “ዲስፔንሴሽናሊዝም” ታሪክንና የእግዚአብሔር ከሰው ልጅ ጋር ያለውን ግንኙነት ወደ ተለያዩ ዘመናት ወይም “ዲስፔንሴሽኖች” የሚከፋፍል የሥነ መለኮት ማዕቀፍ ነው፤ በእነዚህም ውስጥ እግዚአብሔር እቅዱን በተለያዩ መንገዶች እንደሚያስተዳድር ይታሰባል። ይህን በዚህ ስፍራ የምጠቅሰው፣ ዳርቢ ሰይጣናዊ ሐሳቦችን ከስፋፋቦች ክልል ከወጡ ድምፆች ወደ Future for America እንቅስቃሴ ከገቡት ሐሳቦች አንዱ ይህ ስለሆነ ነው። በFuture for America ላይ ጥቃት ያደረሱት የዳርቢ ሐሳቦች፣ የዘመናችን “woke” እንቅስቃሴ ተብሎ በሚጠራው ፍልስፍና ጋር ተቀላቅለው መጡ፤ ይህም ፍልስፍና በፈረንሳይ አብዮት የተወከለውን ያንኑ አናርኪ እና በሰዶምና ገሞራ የተወከለውን ያንኑ ርኩስ ፈቃደኝነት ያስፋፋል።

Buguha, abahanga mu by'iyobokamana b'Abadiventisiti b'iki gihe bakoresha uburyo bwo gusesengura ukuri kwa Bibiliya bushingiye ku buryo bubiri bw'isesengura rya Bibiliya bakoresha kugira ngo bacogoreze kandi bahakane Bibiliya ndetse n'Umwuka w'Ubuhanuzi. Bashyira abantu mu byiciro bibiri: abahanga mu ndimi za Bibiliya cyangwa abahanga mu mateka ya Bibiliya. Bityo rero, abahanga mu by'iyobokamana b'Abadiventisiti b'iki gihe bayobora ibitekerezo by'Abadiventisiti b'i Lawodikiya haba mu gusobanura Ijambo ry'Imana bashingiye ku gusobanukirwa kw'amateka kw'umuntu wacumuye cyangwa ku gusobanukirwa kw'ururimi kw'umuntu wacumuye. Ibi bigaragarira muri iki gihe nk'amahinyu y'ikinyoma yakunze gukoreshwa mu kurwanya ubutumwa murimo gusoma ubu, kandi bizasuzumwa birushijeho muri izi ngingo nitwiga ku kimenyetso cy'Impinduramatwara y'Abafaransa. Satani arahari kandi azi ko igihe cye ari kigufi. Itegeko rya nyuma mu mategeko ya Miller, ari ryo rya cumi na kane, risozwa n'iki gika gikurikira.

„Divinitatea predată în școlile noastre este întotdeauna întemeiată pe vreun crez sectar. Se poate să fie potrivit să iei o minte neformată și să o impregnezi cu acest fel de învățătură, dar aceasta va sfârși întotdeauna în bigotism. O minte liberă nu va fi niciodată mulțumită cu părerile altora. Dacă aș fi învățător al tinerilor în cele ale divinității, mai întâi le-aș cunoaște capacitatea și mintea. Dacă acestea ar fi bune, i-aș face să studieze Biblia pentru ei înșiși și i-aș trimite în lume liberi, ca să facă bine. Dar dacă n-ar avea minte, i-aș pecetlui cu mintea altuia, le-aș scrie bigot pe frunte și i-aș trimite ca robi!” William Miller, Miller’s Works, volumul 1, 24.

În perioada imediat următoare vieții lui Ioan Revelatorul și în zilele Reformei, Satana producea în mod activ metodologii profetice false pentru a tulbura și a nimici adevărata analiză biblică. Ceea ce uneori este trecut cu vederea în aceste fapte istorice este că toate acele metodologii satanice erau

îndreptate direct nu spre vreo altă carte, ci spre cartea Apocalipsei. Acesta a fost subiectul fiecăruia dintre acești promotori ai confuziei satanice. Cartea Apocalipsei a fost întotdeauna ținta lui Satana. Satana știe că tocmai cartea Apocalipsei este aceea împotriva căreia trebuie să poarte război. Când recunoaștem acest fapt, putem recunoaște atunci și o altă realitate nevăzută, care este obscurizată de un alt adevăr semnificativ.

Metodologia mincinoasă a iezuiților a fost menită să împiedice o înțelegere clară a faptului că papa Bisericii Romei este antihristul profeției biblice. Fiecare reformator protestant în parte a ajuns să recunoască și să identifice acest adevăr. Prin urmare, atunci când istoria exactă a unor oameni precum Ribera și Louis de Alcazar a fost prezentată public în trecut prin cuvânt și prin publicații, istoria unor oameni precum Ribera și Louis de Alcazar a fost folosită cu scopul de a demonstra eforturile satanice de a împiedica o înțelegere corectă a „omului fărădelegii”. Mărturiile scrise sau rostite care demască scopul introducerii acestor metodologii satanice sunt corecte în măsura în care merg, însă Satana încerca să ascundă mai mult decât simplele dovezi biblice care îl identifică pe antihrist drept papa Romei.

Există adevăruri în cartea Apocalipsei care au fost acoperite de confuzia produsă de aceste sisteme false de interpretare biblică, aflate în afara subiectului omului al cărui număr este șase sute șaiszeci și șase. Unul dintre aceste adevăruri este, fără îndoială, adevărul reprezentat atunci când cele șapte biserici sunt înțelese în dezvoltarea lor deplină. În cadrul celor șapte biserici se află adevăruri care vorbesc direct despre istoria care a început la 11 septembrie 2001 și se încheie în criza legii duminicale. Satana a căutat să țină această lumină îngropată și a inventat metodologiile satanice pentru a întuneca mai multe nestemate ale adevărului aflate în cartea Apocalipsei, nu doar identificarea papei Romei ca anticrist.

Înainte ca „omul fărădelegii” să fie descoperit în anul 538, oameni precum Eusebiu și Victorinus au atacat cartea Apocalipsei, într-o încercare de a întuneca ridicarea puterii papale. Mai târziu, în cursul istoriei, Hristos Și-a împlinit făgăduința făcută Tiatierei și a adus la iveală luceafărul de dimineată al Reformei (Wycliffe), iar după aceea Satana a ridicat două figuri istorice proeminente pentru a susține și a continua lucrarea sa satanică. Războiul îndelungat cu privire la dezvoltarea adevărului, care își atinge punctul culminant atunci când taina cărții Apocalipsei este desigilată (chiar înainte de încheierea timpului de probă), include lumină din cele șapte biserici pe care Miller nu a recunoscut-o niciodată și nici Sora White, însă se poate arăta cu ușurință că atât Miller, cât și Spiritul Profetic susțin noua lumină, căci lumina nouă nu contrazice niciodată lumina veche.

„Este un fapt că avem adevărul și trebuie să ne ținem cu statornicie de pozițiile care nu pot fi clătinate; dar nu trebuie să privim cu suspiciune nicio lumină nouă pe care Dumnezeu ar putea să o trimită și să spunem: Într-adevăr, nu putem vedea că am avea nevoie de mai multă lumină decât vechiul adevăr pe care l-am primit până acum și în care suntem statorniciți. Câtă vreme susținem această poziție, mărturia Martorului Credincios aplică asupra cazurilor noastre mustrea sa: «Și nu știi că ești ticălos, nenorocit, sărac, orb și gol.» Cei care se simt bogăți, îmbogățiți și neavând nevoie de nimic se află într-o stare de orbire cu privire la adevărata lor condiție înaintea lui Dumnezeu și nu știu aceasta.” Review and Herald, 7 august 1894.

Testul principal pentru lumina nouă este dacă ea contrazice adevărul stabilit și dacă susține adevărurile fundamentale.

„Când puterea lui Dumnezeu mărturisește cu privire la ceea ce este adevăr, acel adevăr trebuie să rămână pentru totdeauna ca adevăr. Nicio presupunere ulterioară, contrară luminii pe care a dat-o Dumnezeu, nu trebuie să fie primită. Se vor ridica oameni cu interpretări ale Scripturii care pentru ei sunt adevăr, dar care nu sunt adevăr. Adevărul pentru acest timp ni l-a dat Dumnezeu ca temelie a credinței noastre. El Însuși ne-a învățat ce este adevărul. Se va ridica unul, apoi încă altul, cu lumină nouă care contrazice lumina pe care a dat-o Dumnezeu sub manifestarea Duhului Său Sfânt.” Selected Messages, cartea 1, 162.

Satana a avut cartea Apocalipsei ca țintă a atacului său încă din vremea când Ioan a consemnat mesajele cuprinse în ea. Isus a spus:

Dar fericiți sunt ochii voștri, pentru că văd; și urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit. Matei 13:16, 17.

Binecuvântarea legată de a vedea și de a auzi este binecuvântarea înțelegerii mesajului Descoperirii lui Isus Hristos. Când Ioan i-a reprezentat pe cei din „zilele de pe urmă” care văd și aud mesajul, el a căzut la pământ ca să se închine îngerului Gabriel, care l-a înștiințat imediat pe Ioan să nu facă aceasta.

Și eu, Ioan, am văzut aceste lucruri și le-am auzit. Și, după ce le-am auzit și le-am văzut, am căzut la picioarele îngerului care-mi arătase aceste lucruri, ca să mă închin înaintea lui. Dar el mi-a zis: Vezi să nu faci una ca aceasta! Căci eu sunt împreună-slugitor cu tine, cu frații tăi, prorocii, și cu cei ce păzesc cuvintele acestei cărți. Lui Dumnezeu închină-te. Apocalipsa 22:8, 9.

Gabriel și Ioan sunt amândoi ființe create, care trebuie să se închine numai Creatorului. Mulți proroci și oameni neprihăniți, inclusiv îngerii, au dorit să „vadă” și să „audă” solia Strigătului de la Miezul Noptii atunci când este repetată la sfârșitul lumii.

Hristos a zis: „Ferice de ochii voștri, pentru că văd; și de urechile voastre, pentru că aud. Căci adevărat vă spun că mulți proroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe care le vedeți voi și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe care le auziți voi și nu le-au auzit” [Matei 13:16, 17]. Ferice de ochii care au văzut lucrurile ce au fost văzute în anii 1843 și 1844.

„Սույն պատգամը տրվել է: Եվ այդ պատգամը կրկնելու մեջ ոչ մի հասպադում չպետք է լինի, որովհետև ժամանակների նշանները կատարվում են. ավարտական գործը պետք է կատարվի: Մեծ գործ կկատարվի կարճ ժամանակում: Շուտով Աստծո տնօրինությամբ մի պատգամ կտրվի, որը պիտի վերածվի բարձրաձայն աղաղակի: Այն ժամանակ Դանիելը պիտի կանգնի իր բաժնի մեջ՝ տալու իր վկայությունը»: Manuscript Releases, հատոր 21, 437.

Ceea ce oamenii neprihăniți (Ioan) și împreună-slujitorii lor (îngerii) au dorit să vadă a fost împlinirea finală a Strigătului de la Miezul Noptii la sfârșitul Adventismului, când pământul urma

să fie luminat de slava lui Dumnezeu. Acea manifestare finală a puterii, în ploaia târzie, este adusă la îndeplinire prin desigilarea Descoperirii lui Isus Hristos.

Mântuirea aceasta a fost ținta cercetărilor și a căutărilor stăruitoare ale prorocilor, care au prorocit despre harul care vă era rânduit vouă. Ei cercetau să vadă ce vreme sau ce fel de vreme arăta Duhul lui Hristos, care era în ei, când mărturisea mai dinainte despre suferințele lui Hristos și despre slava care avea să urmeze după ele. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru noi slujeau ei aceste lucruri, care acum v-au fost vestite de cei ce v-au propovăduit Evanghelia prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească. De aceea, încingeți-vă coapsele minții voastre, fiți treji și puneți-vă toată nădejdea în harul care vă va fi adus la arătarea lui Isus Hristos. 1 Petru 1:10–13.

បុរាណករិ បុរសសុចរិត និងទេវតាទាំងឡាយ បានប្រទានចង់រស់នៅក្នុងសម័យកាលដដែល «ព្រះគុណ» ឬព្រះចេស៊ីតារបស់ព្រះ គួរឲ្យបានចាក់ស្រក់ចេញ ក្នុងពេលបំពេញសម្បទាចេញក្រោយនៃ «សម្បទាគុណដ៏អស្ចារ្យ»។ «ព្រះគុណ» នេះ ដដែលជាព្រះចេស៊ីតាបង្កកិច្ចរបស់ព្រះ គួរឲ្យបាននាំមកដល់មនុស្ស នៅពេល «វិវរណៈនៃព្រះយស្សីគ្រីស្ទ» គួរឲ្យបានបើកគ្នា។ សាតាំងដឹងថា មធ្យមហាយសម្រាប់នាំព្រះចេស៊ីតាបង្កកិច្ចរបស់ព្រះមកកាន់បុរាណដ៏ជនរបស់ទ្រង់ គឺគួរឲ្យបានសម្រេចតាមរយៈសារដដែលគួរឲ្យបានបើកគ្នានៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ ហេតុនេះហើយ កិច្ចខិតខំដ៏អស្ចារ្យបំផុតរបស់វា គឺដើម្បីបង្កកិច្ចមានការភាន់ច្បាញ ទប់ស្កាត់ និងបិទបាំងពន្លឺដដែលមាននៅក្នុងគម្ពីរវិវរណៈ។ ពន្លឺនេះ មិនមែនគ្រាន់តែជាការកំណត់អត្តសញ្ញាណនៃបុរសនៃអំពើហាបប៉ុណ្ណោះទេ ពីព្រោះសេចក្តីពិតនេះ គួរឲ្យបានកត់ត្រាបញ្ជាក់យ៉ាងពេញលេញដោយពួកអ្នកកន្លែងប្បត្តិសេចក្តីទាំងអស់ តាំងពីជាច្រើនសតវត្សមុនរហូតដល់សព្វថ្ងៃ។

Byl jsem v Duchu v den Páně a uslyšel jsem za sebou mocný hlas jako zvuk polnice, který pravil: Já jsem Alfa i Omega, první i poslední; a: Co vidíš, napiš do knihy a pošli sedmi církvím, které jsou v Asii: do Efezu, do Smyrny, do Pergamu, do Thyatir, do Sard, do Filadelfie a do Laodiceje. I obrátil jsem se, abych spatřil ten hlas, který se mnou mluvil. A když jsem se obrátil, uviděl jsem sedm zlatých svíců; a uprostřed těch sedmi svíců někoho podobného Synu člověka, oděného rouchem až k nohám a přepásaného na prsou zlatým pásem. Jeho hlava a jeho vlasy byly bílé jako bílá vlna, jako sníh; a jeho oči jako plamen ohně; a jeho nohy byly podobné bronzu rozžhavenému v peci; a jeho hlas jako hukot mnohých vod. Ve své pravici měl sedm hvězd; a z jeho úst vycházel ostrý dvousečný meč; a jeho tvář byla jako slunce, když září ve své síle. A když jsem ho uviděl, padl jsem k jeho nohám jako mrtvý. I položil na mne svou pravici a řekl mi: Neboj se; já jsem první i poslední, ten živý; byl jsem mrtev, a hle, živ jsem na věky věků. Amen. A mám klíče pekla i smrti. Napiš tedy, co jsi viděl, co jest a co se má stát potom. Zjevení 1:10–19.

Câtă vreme adventismul a susținut metodologia „istoricistă”, a recunoscut că toate bisericile din Apocalipsa doi și trei se repetă în biserică finală. Din nefericire, la sfârșitul secolului al XIX-lea, Satana închidea deja ochii adventismului față de metodologia sacră, față de ocrotirea ei și față de practicarea ei, ca parte esențială a responsabilității lor ca „depozitarii marilor adevăruri ale profeției”. Chiar în timp ce metodologia era pusă deoparte în adventism, existau încă aceia care

aplicau metodologia sacră. Folosim cartea Story of the Seer of Patmos ca mărturie a faptului că aplicarea tuturor bisericilor la istoria Laodiceei este o aplicare validă a profeției. Următoarele sunt extrase din acea carte care susțin ideea la care mă refer.

„Trebuie să ne amintim că, după cum experiența Efesului, a Smirnei și a Pergamului se va repeta în ultima biserică înainte de a doua venire a lui Hristos, tot astfel istoria Tiatirei își va avea corespondentul în ultima generație.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Haskell arată pe bună dreptate că experiența primelor patru biserici se repetă sau, după cum spune el, „își va avea corespondentul în ultima generație”.

„A aplicat testul, dar toate indicau spre anul 1843 ca fiind timpul când lumea trebuia să-și întâmpine Mântuitorul. Starea poporului la prima venire a lui Hristos se repeta acum.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75.

Хаскелл је говорио о томе да је Вилијам Милер значио 1843. годину као време Другог Христовог доласка, и указује да су се околности првог доласка поновиле у време милерита. Хаскелл је био у праву, а сестра Вајт потврђује да је сам Милер био представљен Јованом Крститељем.

„Așa cum Ioan Botezătorul a vestit prima venire a lui Isus și a pregătit calea pentru venirea Lui, tot astfel William Miller și cei care s-au unit cu el au proclamat a doua venire a Fiului lui Dumnezeu.” Early Writings, 229.

Haskel identifică chiar faptul că, în cursul istoriei Pergamului (cea de-a treia biserică, reprezentând compromisul creștinismului cu idolatria), s-a repetat istoria Sardesului, cea de-a cincea biserică.

„A existat un timp în istoria Pergamului când creștinismul credea că păgânismul era mort; dar, în realitate, religia care părea înfrântă cucerise. Păgânismul botezat a pășit în biserică. În zilele Sardesului, această istorie s-a repetat.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 75, 76.

Սարդեսը Բարեփոխման այն եկեղեցին էր, որ արթնացավ և բողոքեց պապականության սատանայական մոլորությունների դեմ, բայց նախքան իրենց գործը կավարտվեր, նրանք արդեն սկսել էին վերադառնալ Հռոմ: Նրանք, ինչպես Պերգամոսի եկեղեցին, կարծում էին, թե պապականությունը մեռած է, բայց իրականում այն դեռ կենդանի էր: Հասկելը նաև մատնանշում է, որ մնացորդ եկեղեցու վրա շողում են «անցյալ բոլոր դարերի կուտակված ճառագայթները»:

„Asupra acestei ultime biserici — rămășița — strălucesc razele acumulate ale tuturor veacurilor trecute.” Stephen N. Haskell, Story of the Seer of Patmos, 69.

Eu não estou sugerindo que Haskell tenha reconhecido que a história progressiva representada pelas sete igrejas também se cumpriu na história do antigo Israel; mas ele certamente sustenta essa verdade quando escreve que “os raios acumulados de todas as eras passadas” “resplandecem” sobre “a última igreja”. O antigo Israel está incluído nos “raios” das “eras passadas”. E, embora ele sustente os princípios necessários para reconhecer o simbolismo das sete igrejas na história do antigo Israel, não estou certo de até que ponto ele reconheceu os paralelos representados nesses

símbolos. Estou também certo de que ele não reconheceu um aspecto ainda mais importante das histórias representadas pelas sete igrejas, um aspecto para o qual estamos nos encaminhando.

Vom aborda acest adevăr în articolul nostru următor.